

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τό κατ' εσχόλην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παροσχόν εις τήν χάριν ἡρώδ' ὑψηλοτάτης καί υπό τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἄριστον καί χρησιμώτατον εις τοὺς παίδας.

<p>ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ</p> <p>Ἑσωτერიκοῦ : Ἑξωτერიκοῦ :</p> <p>Ἔτησι... δρ. 8,— Ἔτησι φρ. χρ. 10,— Ἐξάμηνος... 4,50 Ἐξάμηνος... 5,50 Τριμήνιος... 2,50 Τριμήνιος... 3,—</p> <p>Αἱ ἀνδρομαί ἄρχονται τήν 1ην ἡμέστην μηνός.</p>	<p>ΕΚΑΙΔΕΥΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ</p> <p>ΙΔΡΥΘΗ Τῆ 1879</p> <p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ</p>	<p>ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ</p> <p>Ἑσωτერიκοῦ λπ. 20. Ἑξωτერიκοῦ φρ. χρ. 0,20. Φύλλα προηγουμένων ἐτην, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λπ. 25 (φρ. 0,25).</p> <p>ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὀδὸς Ἐδριπίδου δε. 33, παρὰ τὸ Βαθράκειον.</p>
<p>Περίοδος Β'. — Τόμος 14ος</p>	<p>Ἐν Ἀθήναις, 30 Δεκεμβρίου 1906</p>	<p>Ἔτος 29ον. — Ἀριθ. 5</p>

ΤΑ ΔΙΔΥΜΑ ΤΟΥ ΤΡΑΝΣΒΑΛ

(ΜΥΣΙΟΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ PAUL ROLAND)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Εἰς μάτην ἐλύτταζαν προσεκτικὰ ὅλα τὰ πρόσωπα· δὲν εἶδαν παρὰ ἀδιαφορίαν εἰς τοὺς λευκοὺς, τὴν ἐλπίδα «μήπως βγάλουν κανέναν παρὰ» εἰς τοὺς μαύρους. Μόγον ἕνας μικρὸς μαύρος, δώδεκα περίπου ἐτῶν, ἐφάνη ἠνδιαφερόμενος διὰ τοὺς τρεῖς Γάλλους. Τὸ παιδί αὐτὸ διέφερεν ἀρκετὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἰθαγενεῖς, ὥστε προσεῖλκυσε ἐπὶ τινὰς στιγμὰς τὴν προσοχὴν τῶν τριῶν φίλων μας.

Τὸ χρῶμά του ἦτο πολὺ ἀνοιχτότερον παρὰ ὅλων τῶν μαύρων, ποὺ ἦσαν ἐκεῖ παρόντες· τὸ κτένισμα τῶν μαλλιών του ἦτο τὸ μόνον ποὺ ἔμοιαζε μετὰ τὸ κτένισμα τοῦ ἀλγισμονήτου Μεγάλου Ἀρχηγοῦ ἦσαν πλῆθος πλεξίδες τυλιγμένες με κόκκινα κορδελλάκια, ὅχι ὁμοίως δεμένες ὑψηλὰ εἰς τὴν κορυφὴν τῆς κεφαλῆς, ἀλλὰ πεσμένες εἰς τοὺς ὤμους· καὶ ἡ τοιαύτη διευθέτησις τῆς κόμης, τοῦ εἶδε τὸν τύπον ἀρχαίου Αἰγυπτίου.

Ἐφοροῦσε ἕνα πανταλόνι ἀπὸ ἄσπρο παννὶ σφιγμένον κάτω ἀπὸ τὰ γόνατα, ἕως τὰ ὀποῖα ἐφθαναν τὰ μαλακὰ ὑποδήματά του ἢ βέστα του, ἀπὸ τὸ ἴδιον ὕφασμα καθὼς τὸ πανταλόνι του, ἦτο κομωμένη μετὰ μεγάλα κομβία ἀπὸ ἐλεφαντόδοντον τέλος, — καὶ αὐτὸ ἦτο τὸ περιεργότερον! — ὀλόκληρος ἡ μαλλωτὴ δορὰ ἐνὸς μικροῦ λεοντιδέως ἐκουμάτιζεν εἰς τὰ γὰτά του, κομωμένη εἰς τὸν ἀριστέρον ὦμον μετὰ μίαν πόρπην κρυμμένην κάτω ἀπὸ τὴν ἀριστερά διατηρούμενην κεφαλὴν τοῦ θηρίου, εἰς τρόπον ὥστε τὸ μάγουλο τοῦ παιδίου ἔψαυε σχεδὸν τὸ πρόσωπον τοῦ ζώου.

Ἄμα κανεῖς μαύρος, εἶτε Ζουλοῦ ἦτο, εἶτε Κάφρος, Ὀττεντότος ἢ Βασούτος, διασταυρῶντο μ' ἐκεῖνο τὸ ἀγέρι, τὸ ἐκύτταζε μετὰ περιέργειαν συγκερασμένην

μετὰ σεβασμὸν· ἀλλ' ὁ μικρὸς δὲν εἶδε καμμίαν προσοχὴν εἰς αὐτό.

Ἦτο ἄοπλος, συμφώνως μετὰ τὸν κανονισμὸν τῆς Εὐέλπιδος Ἀκρας, ὁ ὁποῖος ἀπαγορεύει τὴν ὄπλοφορίαν εἰς τοὺς μαύρους, ἀλλὰ, ἂν καὶ εἰς τὸ χεῖρ του ἐκρατοῦσεν ἕνα βιβλίον, εἰς τὸ ὁποῖον εἶχε χωμένον τὸ δάκτυλό του διὰ νὰ μὴ χάσῃ τὴν σελίδα ποὺ ἐδιάβαζεν, ἐφαίνετο πλασμένος μᾶλλον διὰ τὰς σωματικὰς ἀσκήσεις παρὰ διὰ τὴν ἥρεμον διασχέδασιν τῆς ἀναγνώσεως...

Βλέποντες ὅτι ἔπρεπε νὰ φροντίσουν μόνον τῶν δι' ὅλα, οἱ Γάλλοι δὲν ἐπροσεχαν πλέον παρὰ εἰς τοὺς Κάφρους, δέκα τοὺλάχιστον τὸν ἀριθμὸν, οἱ ὁποῖοι εἶχον ἀρκάξῃ τὰ πράγματά των καὶ τοὺς ὡδηγοῦσαν εἰς τὸ μόνον καλὸν ξενοδοχεῖον τῆς πόλεως, τὸ «Ὀρος τοῦ Νέλσωνος». Ἐκεῖ ἔμεναν, ἀφ' ὅτου εἶχεν ἀρχίσῃ ὁ πόλεμος, αἱ γυναῖκες ἢ αἱ μητέρες τῶν ἀξιωματικῶν, ποὺ εἶχαν ἔλθῃ ἐκεῖ διὰ νὰ εὐρίσκωνται ὅσον τὸ δυνατόν πλησιέστερον πρὸς τοὺς φιλάτους των, καθὼς καὶ οἱ ἀξιωματικοί, ποὺ ἀπεβιβάζοντο εἰς τὴν Πόλιν τοῦ Ἀκρωτηρίου, διὰ νὰ μεταβοῦν κατόπιν εἰς τὸ θέατρον τοῦ πολέμου.

Εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ἀφοῦ ἤλλαξαν ἐνδύματα, ὁ κ. Ζουανίχ καὶ ὁ ἀνεψιὸς του ἐσυλλογίζοντο τί μέτρα νὰ λάβουν διὰ νὰ προλαίανον τὰς δυσκολίας τοῦ ταξιδίου, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ κάμουν, —

3,000 χιλιόμετρα περίπου, διὰ μέσου τῆς ἐστίας τοῦ πυρός, τοὺλάχιστον κατὰ τὰ δύο τρίτα τῆς διαδρομῆς. Ἀπεφάσισαν λοιπὸν νὰ ἐπισκεφθῶν πρώτα πρῶτα τὸν πρόξενον τῆς Γαλλίας.

Κατὰ τὰς 4 τὸ ἀπόγευμα, ἀφοῦ ἐφάγαν καὶ ἀνεπαύθησαν, ἀνέβησαν μετὰ τὸν ὕβων εἰς ἐνὶ ἀμαξίαι, ἄσπρο χρωματισμένον, ποὺ εἶχεν ὡς ἀμαξίαν ἕνα μεγαλοπρεπέστατον Ζουλοῦ.

Οἱ Ἀφρικανοὶ ἀμαξιάδες, ἀπαράλλακτοι μετὰ τοὺς Παρισίνους συνάδελφους των ὑπὸ τὴν ἐποψὴν τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς, ἐπηγαινοῦντο κ' ἐμπέρθευαν τ' ἀμαξία των, ἀλλήλοῦσιζόμενοι μεγαλοφώνως. Λευκοὶ καὶ μαύροι μεθυσμένοι ἐτριχίλιαν εἰς τοὺς δρόμους, μετὰ γέλια καὶ τραγῶδια. Ἀποσπάσματα ἰππικοῦ παρτίλαου καὶ τῆς μουσικῆς ἐπὶ κεφαλῆς στρατιῶται ὅλων τῶν συνταγματικῶν ἐπερνοῦσαν ἀκαμπτοί, κροτοῦντες τὸ βῆμα. Ἀγγλοί, Γερμανοί, Ὀλλανδοί, Μαλαῖοι, Ἰνδοί, Καναδοί, διασταυρῶντο ἐκεῖ, ἀλλὰ ἐπρώτευσ τὸ μαῦρον στοιχεῖον. Εἰς τὸν συνωστισμὸν ἐκείνον ἐπερνοῦσαν κατὰ ἀλλοκοτὰ χαμηλὰ ἀμαξία, συρόμενα τὸ καθένα ἀπὸ ἕνα ρωμαλέον Ζουλοῦ, ποὺ ἦτο ζευγμένος εἰς τὰ διπλὰ τιμόνια, καὶ ἐπηδοῦσεν, οὐρλιαζε κ' ἐτράνταζε φοβερὰ τὸν πελάτην τοῦ, χωρὶς ὁμοῦ ποτὲ νὰ τὸν ἀνατρέψῃ.

— Ὡ! κύριε Πιάγκο, ἀνεβῆσεν ὁ ὕβων κατενθουσιασμένος· τί εἶνε τὰ

«Ὅτε ἕνα ἀμάξι δὲν ἐφαίνετο.» (Σελ. 34, στ. α')

πανηγύρια της πατρίδος εμπρός 'ς αυτό το πανόραμα! Έδώ είναι όλα πιά φανταχτερά και από το ιπποδρόμιο!

Ο κ. Ζουανίκ, όταν ήτο εις το Παρίσι, επρότιμούσε να πηγαίη από έρημικά μέρη παρά να περνώ από τας θορυβώδεις συνοικίας. Έκτύταζε λοιπόν έντρομος, ένω το άμαξι έτρεχεν όλοταχώς εις τούς κακοστρωμένους δρόμους, πού ήσαν εύθύγραμμοι πέρα-πέρα, με χαμηλά σπιτία, κατά το πλείστον ξύλινα.

Ο πρόξενος τούς έδεδυθη με άνοικτάς άγκάλας, εύχαριστημένος διότι έβλεπε συμπατριώτας του. Οι ταξειδιώται μας, άφου συνωμίλησαν επί πολύ μαζί του, έβγήσαν απογοητευμένοι από το προξενεϊον, — ο κ. Ζουανίκ και ο άνεψιός του τουλάχιστον, διότι ο Ύδων δεν δυσηρεστήθη όταν έμαθε τας μεγίστας δυσκολίας πού θα εύρισκαν εις το ταξιδί των. Έπρεπε να περιμένουν κακήν ύποδοχην έκ μέρους των Άγγλων και εκ μέρους των Μπόερς, διότι, μη δυνάμενοι να δικαιολογήσουν το ταξιδί των ως έχον έπιστημονικόν σκοπόν, θα έβλεπαν άμισθόσητη μόνον την ύδετερότητα, την όποιαν ήσαν άποφασισμένοι να τηρήσουν, παρ' όλας τας συμπάθειάς των προς τόν άγώνα των Βόερς. Τα άγγλικά διαβατήρια μετ' όλίγον θα ήσαν άχρηστα τέλος, δεν ήτο τίποτε τόσον άδύνατον, όσον το να φθάσουν κατά την ώρισμένην ημέραν εις τόν τόπον της συναντήσεώς των με τόν Βολκώφ.

Από όλα αυτά, ο Ύδων δεν είχε προσέξη εις τίποτε άλλο, παρά ότι πιθανόν ήτο να τούς πιάσουν αιχμαλώτους οι Βόερς. Και θα ήτο αυτό λαμπρά εύκαιρία διά να πολεμήσουν λιγάκι εις το πλευρόν αυτών των ήρώων, και αυτοί τότε θ' άνεγνώριζαν ως φίλους των τούς Γάλλους και θα τούς έδιδαν την άδειαν να εξακολουθήσουν το ταξιδί των!

Ο κ. Ζουανίκ όμως, καθώς και ο Γιάγκος έβλεπαν διαφορετικά τα πράγματα...

Δευτέρα απογοήτευσις τούς έπερίμεναν εις την έξοδόν των από το προξενεϊον. Ο άμαξίας των είχε εξαφανισθή...

Ο κ. Ζουανίκ, άγνοών τας πονηρίας των Κάφρων, τού είχε πληρώσει το μισό άγώγι έως το προξενεϊον, όταν ο άμαξίας τόν διεβεβαίωσε, με τα μισοβάρβαρα άγγλικά του, ότι έτσι ήτο το έθιμον τού τόπου και ώρκίσθη ότι θα έπερίμενε τούς πελάτας του. Όταν όμως είδεν ότι έβροντούσε τώρα ή τέσπη του, έκρινεν ότι αρκετά είργασθη έκεινην την ημέραν, κ' έπηρε το άμαξι του κ' έφυγεν.

Η ώρα ήτο θ και πλέον ούτε ένα άμαξι δεν έφαινετο εις τόν ορίζοντα, και διά να κορυφωθή ή άτυχία των, ο γραμματεύς τού προξένου είχε άναχωρήσει πρό όλίγων στιγμών με το άμαξι τού προξενεϊου...

Ο πρόξενος επρότεινε τότε να τούς δώση ένα ύπνερτυν του διά να τούς όδηγήση εις το ξενοδοχείον των, όταν έξαφνα ήκούσθη ρυθμικός καλπασμός. Μετ' όλιγον ένεφανίσθη συρόμενον από δύο θαυμάσια άλογα, ένα ύψηλόν τετράτροχον ιδιωτικόν άμαξι, από το είδος πού λέγονται άγγλιστι μπρέκ. Τα ήνια έκρατούσεν ο μικρός μαύρος με την δαράν τού λεοντιδέως, συνοδευόμενος από ένα όμοιόχρωμόν του άνδρα, πού έφορούσεν άπαράλλακτα ένδύματα, έκτός από την λεοντήν.

Ο μικρός άνέκοψεν αποτόμως τόν δρόμον των άλόγων του, έδωσε τα ήνια εις τόν σύντροφόν του και, πηδήσας κάτω, έπλησίασε τούς ξένους και τούς έχαιρίτισε με πολλήν χάριν. Άπευθυνόμενος δε προς τόν κ. Ζουανίκ, είπεν εις εξαίρετον γαλλικην γλώσσαν, με την φωνήν του ύψωμένην άκριβώς εις τόν τόνον πού απαιτούσεν ή κωφότης τού σοφού:

— Διά να είσθε τόσον μακράν από το ξενοδοχείον σας, χωρίς άμαξι, φαίνεται πως σάς άφησε στη μέση ο άμαξίας σας... Οι Κάφροι και οι Ζουλού δεν χάνουν ποτέ την εύκαιρίαν, άμα θέλουν να γελάσουν τούς ξένους. Θέλετε, κύριε Ζουανίκ, να μου κάμετε την εύχαριστήσιν ν' άναθήτε εις το μπρέκ μου, με τούς κυρίους Γιάγκον Άμών, τόν άνεψιόν σας, και Ύδων Κλοαρέκ, τόν μικρόν φίλον σας.

Οι τρεις Γάλλοι τα έχασαν κ' εκύταξαν ο ένας τόν άλλον, από την μεγάλην έκπληξίν των. Από πού και πως τούς έγνώριζεν αυτός ο άραπάκος;

Αυτός όμως δεν άφησε να παραταθή πολύ ή άπορία των.

— Ο θεός μου Μόνας, δηλαδή ο Μέγας Άρχηγός, όπως μεταφράζεται το όνομά του εις την γλώσσαν σας, δεν σας είναι άγνωστος, κύριε Άμών, — είπε δεικνύων τόν σύντροφόν του προς τόν Γάλλον.

— Όλα έξηγουνται τώρα, έφώναξεν ο Γιάγκος, σπεύδων προς τόν Μεγάλον Άρχηγόν. Έχω όμως παράπονα μαζί σας, διά την βίαν πού έφύγατε από το σπίτι μου, εις το Παρίσι.

— Να με συγχωρήτε, άπήνησε γελαστός ο Μόνας, μ' έβίαζεν ο καιρός, και έπρεπε να σας άφίσω μόνον σας να σκεφθήτε και να μην έξασκήσω καμμίαν έπιτροπήν εις την άπόφασιν πού θα έκαίνατε.

Ο Γιάγκος έμεινεν εύχαριστημένος με αυτήν την εξήγησιν και ήρώτησε:

— Πώς γίνεται και δεν σας είδαμεν διόλου εις το ταξιδί τού Όκλαου; Διότι βέβαια ήλθατε και σεΐς με το ίδιον άτιμόπλοϊόν, άφου αυτό ήτο το πρώτον πού έφυγε μετά την έπίσκεψίν σας εις το σπίτι μου...

— Άπλούστατα, διότι δεν έβγαίνα

από την καμπίνα μου, παρά το βράδυ. Είχα διαταγές να μείνω άδρατος, αλλά να λαμβάνω πληροφορίας διά τας εξεις της ζωής σας: έμαθα μ' αυτόν τόν τρόπον τα όνόματα των φίλων σας, και, ως βλέπετε, δεν τα έλησμόνησέν ο άνεψιός μου... Τώρα, όφελω να σας είδοποιήσω ότι ενεργώ σύμφωνα με τας διαταγάς πού έλαβα, όχι από άυθεντην, αλλά από ένα φίλον, τας έπιθυμίας τού όποιου είμαι λίαν εύτυχής πού έκτελώ.

— Και αυτός είναι ο Βόρις Βολκώφ! άνεκραξεν ο Γιάγκος. Πού είναι! Πότε θα τόν ίδδ; Τι με θέλει;

— Μόνος του θα σας το είπῃ. Άν όμως ήμεΐς ήμπορούμεν να σας φανώμεν χρήσιμοι, θα σας συνοδεύσωμεν εύχαρίστως εις το Μπουλαβάγο. Έως εκεί θα σας χρησιμεύσωμεν άπλώς ως όδηγοί, θα σας άφίσωμεν όμως έντελώς έλευθέρους να κάμνετε ό,τι θέλετε.

Ο Βόρις Βολκώφ έπιθυμεί να μη γνωρισθή εις σας, παρά όταν το κρίνη πρόσφορον μη δοκιμάσετε λοιπόν ούτε να εισδύσετε εις το μυστήριον, με το όποιον περιβάλλεται, ούτε καν να ζητήσετε να μάθετε ποιοί είμεθα ο άνεψιός μου και εγώ ήμεΐς δεν είμεθα παρά βωδά πρόσωπα εις την ύπθεσιν πού σας ενδιαφέρει, και κανείς έδώ δεν μάς γνωρίζει.

Τα είπεν αυτά με τρόπον άπέριωσ γλυκύν, αλλά μη δεχόμενον άντίρρησην οι Γάλλοι το ένόησαν. Άνέβησαν λοιπόν και εκάθησαν εις το τετράτροχον το άγόρι, προς το όποιον ο θεός του έφέρειτο με έν είδος σεβασμού, προσεκάλεσε τόν κ. Ζουανίκ να καθίση δίπλα του εις το πρώτον έδωλιον.

— Έμπρός! είπε, χαλαρώνων τα ήνια των δύο άλόγων, και ο Γιάγκος, όστις ήτο φιλαθλος διακεκριμένος, έθαύμασε την άπταιστον εύκολίαν και τέχνην πού έκρατούσε τα ήνια, ένω ώμιλούσε με τόν παρακαθημένον του.

Ωρισμένως το άίνιγμα, άντι να φωτισθή, έγένετο σκοτεινότερον. Παίσι ήσαν αυτοί οι δύο μαύροι, των όποιων ή μόρφωσις, οι λεπτοί τρόποι, αι γενικαί γνώσεις, ως έφαινετο από την όμιλίαν των, επί μυρίων θεμάτων, έκαμναν τούς Γάλλους να μην ήξεύρουν τί να φαντασθούν;

«Μήπως είναι λευκοί, μεταμορφωμένοι έτσι, διά να μάς έξηγιάνουν εύκολώτερα;» έσυλλογιζετο ο Γιάγκος, τού όποιου ή φαντασία είχε πάρη δρόμον, άν και έφαινετο προσέχων μόνον εις την συνομιλίαν του με τόν Μεγαν Άρχηγόν και, από μέσα του, επρόσθεσεν:

«Αυτός έδώ, πού μου όμιλεί, είναι ίσως ο Βόρις Βολκώφ, ο ίδιος διότι, επί τέλους, ο πατέρας μου ποτέ δεν μάς έδωσε σαφείς πληροφορίας, σχετικώς με την φυλήν τού εύεργέτου του.»

Μόλις όμως διετύπωσεν αυτήν την ύπθεσιν, και άμέσως την άπέριψεν.

Ο Βόρις Βολκώφ δεν ήμπορούσε να έχη όλιγώτερα των 50 έως 55 έτών, και ο Μόνας, εις την άκμήν της ηλικίας του, δεν έφαινετο περισσότερο από τριάντα.

Έπειτα δε, ή φυλή τού θείου και τού άνεψιού ήτο καταφανής με τόν αφρικανικόν της τύπον, τόν πολύ έξηγουεμένο βεβαία, διότι είχαν και οι δύο έξόχως ώραία χαρακτηριστικά, πάντοτε αισθητόν όμως από την στενότητα τού μετώπου, από την προεξοχήν των γνάθων, από την έξόχωσιν των χειλέων και από το ίδιες χρώμα των ύμένων της μύτης. Εις αυτούς τούς δύο, όλα αυτά τα σημεΐα ήσαν πειστικώτερα ως εκ της συνπαρξείως των, παρά εάν έλαμβάνοντο ένα-ένα χωριστά αν έβλεπατε τούτο ή εκείνο από τα χαρακτηριστικά των εις το πρόσωπον κανένος Ευρωπαίου, δεν θα σας έκαμνε πολλήν έντύπωσιν. Η μύτη, μικρή, δεν ήτο διόλου πλακωτή το στόμα, μεγάλο, δεν είχε παραπολύ χονδρά και κρεμαστά τα χείλη.

Ήσαν βεβαίως τέκνα της αφρικανικής γης, αλλά ώραίωτερα, όχι τόσον μαύρα όσον το πολύ πλῆθος των όμοφύλων των, και άνηκον εις λαόν, τόν όποιον, φαίνεται, είχε καλλίτερον έννοήση ή Φύσις.

Το τετράτροχον έστάθη εμπρός εις το ξενοδοχείον τού Όρους Νέλσονος. Οι Γάλλοι εκάλεσαν τούς ίθαγενείς εις το δείπνον, και αυτοί έδέχθησαν προθύμως. Οι κέντε συνδαιτυμόνες εκάθησαν εις έν ιδιαίτερον τραπέζι της μεγάλης αίθούσης, όπου ήτο μεγάλη συροή από Άγγλους άξιωματικούς και Άγγλιδας κυρίας με άνοικτόχρωμα φόρεματα.

Ο Ύδων παρετήρησεν ότι το «άραπάκι» δεν παρέλειπε καμμίαν από τας ποικίλας συνηθείας της συμπεριφοράς εις τα «μεγάλα τραπέζια», και έλεγεν από μέσα του «πού τάχα να τα έμαθε, και πού ν' άπέκτησεν αυτήν την άνεσιν, εκείνος ο μικρός Άφρικανός;»

Ένώ ο Ύδων έσυλλογιζετο αυτά, ο Γιάγκος διηγείτο τα της έπισκεψείως του εις το προξενεϊον και πόσην άνησυχίαν άπεκόμισεν από εκεί διά τας δυσκολίας τού ταξιδιού των.

Το άγόρι με την λεοντήν, πλησίον τού όποιου ο Μέγας Άρχηγός δεν έφαινετο πολύ σημαίνων, τούς καθύσχεσε:

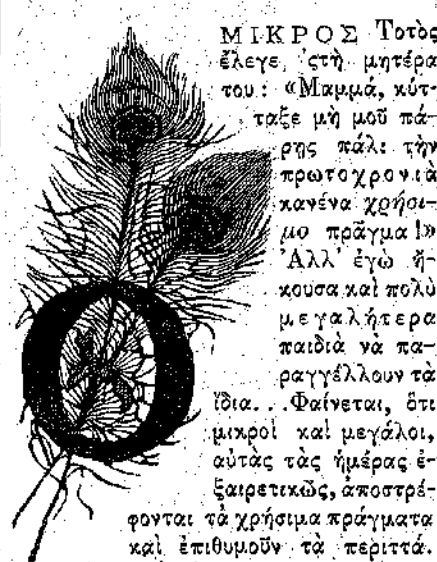
— Μην έχετε άνησυχίαν άνδριον θα σας όδηγήσω εγώ εις ένα άνθρωπον, τού όποιου τα θελήματα έκτελούν αι άγγλικαί άρχαί, χωρίς δεύτερον λόγον.

— Και πώς είναι αυτός; ήρώτησεν ο Ύδων, με την ζωηρότητά του, την όποιαν δεν κατώρθωνε να συκρατή.

(Έπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΤΑ ΠΕΡΙΤΤΑ ΔΩΡΑ

Άγαπητοί μου,

ΜΙΚΡΟΣ Τότης έλεγε, στη μητέρα του: «Μαμά, κύταξε μή μου πάρης κάτι την πρωτοχρονιά κανένα χροΐμο πράγμα!» Άλλ' εγώ ήκουσα και πολύ μεγαλύτερα παιδιά να παραγγέλλουν τα ίδια... Φαίνεται, ότι μικροί και μεγάλοι, αυτές τας ημέρας έξαιρετικώς, άποστρέφονται τα χρήσιμα πράγματα και έπιθυμούν τα περιττά.

Διά να τούς εύχαριστήση κανείς άληθινά, πρέπει να τούς χάριση κάτι περιττόν. Το χρήσιμον τούς δυσαρρεστέι, τούς λυπεί και σχεδόν τούς προσβάλλει.

Και ως να έγνώριζαν τούτο κάλλιστα οι έμποροι, έχουν φορώση τώρα τα μαγαζιά των με πράγματα-όλω και περιττά. Τα χρήσιμα, τα καθημερινής χρήσεως και ανάγκης πράγματα, παρηγωνίσθησαν και εκρύφθησαν. Παντού, εις όλας τας προθήκας, παιγνίδια, τα όποια δεν έχουν καμμίαν χρησιμότητα, παντού στολιδία μάτια, παντού αντικείμενα κομψά, στιλινά, φανταχτερά, όραία, ακριβά, — πολύ ακριβά μάλιστα — άλλ' άχρηστα. Ακόμη και εις τα βιβλιοπωλεία, τα χρησιμώτερα βιβλία, τα αναγκαιώτερα, τα άπαραίτητα διά τόν μαθητήν, τόν φοιτητήν, τόν έπιστήμονα, έσκεπάσθησαν με τα βιβλία της πολυτελείας, τα λαμπρά και χρυσόδετα, τα όποια αν δεν είναι όλως διόλου περιττά, δεν είναι όμως και άπολύτως αναγκαία. Και αυτές τας ημέρας, χιλιάδες, εκατομμύρια δραχμών θα έξορευθούν, θα πεταχθούν εις τόν άέρα, διά παιγνίδια πού θα σπάσουν εις τα χείρια των παιδιών, διά γλυκίσματα και ζαχαρωτά πού θα τούς χαλάσουν το στομάχι, διά κομμήματα, τα όποια θα φυλαχθούν διά την ώραν των, και διά κομψά αντικείμενα, τα όποια δεν θα χρησιμοποιηθούν ίσως ποτέ...

Οι φρόνιμοι, οι πρακτικοί άνθρωποι λέγουν ότι αυτό πού γίνεται είναι μεγάλη άνοησία. Και όταν έχουν να κάμουν δώρα πρωτοχρονιάτικα, προτιμούν να χαρίζουν εις τούς προσφιλείς των πράγματα χρήσιμα, ή χρήματα με την

θερμήν ύστασιν να μη τα έξοδεύουν εις περιττά.

Να σας είπῃ την άλήθειαν, εγώ δεν είμαι αυτής της γνώμης. Νομίζω ότι και τα περιττά πράγματα έχουν την χρησιμότητά των. Πρώτον δε και κύριον, αυτά προξενούν την μεγαλητέραν χαράν, ή δε χαρά, πιστεύσατέ μου, δεν είναι διόλου περιττόν πράγμα! Έπειτα είναι ώραία ναι, όλα τα περιττά πράγματα είναι ώραία, και όσον πλέον περιττά, τόσον και ώραίωτερα. Διότι ή ώραίότης μόνη δικαιολογεί την ύπαρξίν των, και ή ώραίότης κάθε άλλο είναι παρά περιττή... Μου φαίνεται λοιπόν, ότι αυτές τας ημέρας των δάρων, τας όλως διόλου έξαιρετικώς, αι όποιαί πρέπει να είναι ημέραι χαράς και άπολαύσεως, δεν κάμνει κανείς και μεγάλην άνοησίαν, — άπεναντίας μάλιστα κάμνει έργον φρόνησεως, — αν χάριση εις ένα πρόσωπον πού το όγαπά, κάτι τι πού θα τού προξενήση χαράν. Και διά να προξενήση χαράν, το κάτι αυτό πρέπει να είναι ώραϊον, δηλαδή περιττόν.

Διά να πεισθήτε, έρωτήσατε τόν έαυτόν σας. Ο νεαρός φοιτητής θα ήτο τρώντι εύχαριστημένος, αν ο πατέρας του τού έχάριζε την πρωτοχρονιάν μίαν νέαν έκδοσιν Ρωμαϊκού Δικαίου ή Φυσιολογίας; Ο μικρός μαθητής θα έπροτιμούσε άρα ή βιβλία τού σχολείου του, κάλτσες ή φανέλλες; Και ή μικρά κόρη, ή όνειρευομένη κοκκίλες και κουκλόσπιτα, θα ένθουσιάζετο με όλιγον ύφασμα δι' έπανωφόρι χειμωνιάτικο ή μ' ένα ζευγάρι ύποδήματα;

Δεν το πιστεύω... Και όσα παιδιά λέγουν ότι τούς άρέσουν τα χρήσιμα δώρα, νομίζω ότι προσποιούνται. Τα χρήσιμα πράγματα τα έχει κανείς καθημέραν. Τα περιττά είναι τα έκτακτα, και τα έκτακτα είναι έκείνα, τα όποια μικρούς και μεγάλους μάς εύχαριστούν περισσότερο. Όστε δεν βλέπω τίποτε το παράλογον εις το να ικανοποιή κανείς, μία φορά τόσο, όταν είμπορή, την άνθρωπίνην αυτήν έπιθυμίαν των προσφιλών του, χωρίς να κλαίη τα χρήματα πού τάχα πετά, και χωρίς να νομίζη, παραλόγως, ότι θα τούς εύεργετούσε περισσότερο, αν τούς άγόραζε τίποτε χρήσιμον.

Πολλοί από τούς νεαρούς μου άγνωστας δεν δέχονται μόνον δώρα, άλλα και κάμνουν. Δι' αυτούς τούς εύτυχείς κυρίως γράφω αυτήν την έπιστολήν. Οι γονείς των, οι συγγενείς των, οι φίλοι των, έφρόντισαν ήδη να τούς χαροποιήσουν με τα πλέον ώραία, κομψά και περιττά πράγματα. Χωρίς διαταγόν, άς κάμουν και αυτοί το ίδιον δι' όσους θέλουν να χαροποιήσουν. Το χρήσιμον, το πολύ χρήσιμον δώρον, αυτές τας έξαιρετικώς ημέρας, καταντῃ σχεδόν πρό-

στυγόν. Ξεύρετε δὲ καὶ τί ἄλλο; Καὶ προσβλητικόν, ἐπομένως ἀγενές. Προπάντων ὅταν ὁ προστατευόμενός σας εἶνε πτωχὸς καὶ ἐπιθυμῆ νὰ τὸ κρύπτῃ. Μ' ἕνα χρήσιμον δῶρον τῷ φανερώνατε ὅτι γνωρίζετε τὴν πτωχείαν του, καὶ αὐτὸ τὸν λυπεῖ. Ἐνῶ μ' ἕνα δῶρον περιττὸν, τὸν πείθετε ὅτι τὸν θεωρεῖτε ἰσότητος, καὶ αὐτὸ τὸν χαροποιεῖ ἰδιαιτέρως.

Σας ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΝ ΤΟΥ ΚΑΡΑΜΠΑΜΠΟΥΛΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Πραχῶρε ὁ Καραμπαμπούλας, σολογισμένος καὶ κατσουφιασμένος, μέσα στὸ παλάτι του...

Ἐξαφνα ὁμως στέκεται, καὶ τεντώνει τὰς αὐτάρες του. Ἀπὸ τὰ βάθη τῆς μεγάλης Αἰθούσης τοῦ Θρόνου ἀκούεται μιά πολὺ ἄστυα καντάδα. Κάποιος τραγουδοῦ ἔκει μέσα, καὶ καθὼς τραγουδοῦ, τσουγγραβίλει μὲ παραφωνίες μιά βραχνιασμένη κιθάρα.

Ὁ τραγουδιστὴς εἶνε ὁ Ἐπίσημος Ποιητὴς τῆς Αἰθῆς τοῦ Καραμπαμπούλα, ἐκεῖνος ποῦ τραγουδοῦ τόσο γλυκά, ὥστε, ἀμὰ ἀκουσθῆ τὸ τραγουδοῦ του, βγαίνουν ἔξω ὅλα τὰ ποντίκια. Βγαίνουν μέλιστα τόσο πολλά, ὥστε ὁ Καραμπαμπούλας ὑπεχρέωσε τὸν Ποιητὴν του νὰ φορῆ ἕνα μακρὸν φουστάνι, ὅπου εἶνε ζωγραφισμένα καμμιὰ εἰκοσαρὶα κεφάλια γάτας, γιὰ νὰ τὰ βλέπουν τὰ ποντίκια καὶ νὰ τρυπῶνουν πάλιν στὰς τρύπες των.

Βλέπετε τί σοφὸς βασιλεὺς; Ὁ ἐλλογιμώτατος κύριος Ποιητὴς δὲν εἶχε πάρῃ εἰδῆσιν δι' ἐπέστρεφεν ὁ ἀθῆντης του. Καὶ ἐπειδὴ τὸν ἔχει πιάσει ὁ οἶστρος, κάθεται καὶ αὐτοσχεδιάζει ἕνα τραγουδάκι: Αὐτό:

«Τὸ κύριο Διακετὴ μὲ τὴ βαρκοῦλα,
— Ἀχ! Καραμπαμπούλα!
Ἐκάμε σένα μία νοῦλα,
Φωνάζει ἔσένα φαταούλα,
Θὰ κόψη ἔσένα τὴ μυτοῦλα...»
— Ἀχ! μαννοῦλα! ἄχ! μαννοῦ-
λά!... ὦχ! ὦχ! μαννοῦλα!

Μὲ τὴν ἴδιαν ὁμοιοκαταληξίαν, ἀλλὰ εἰς πολὺ διαφορετικὸν ἦχον, ἐτελείωσε τὸ τραγουδάκι του, ὁ καίμιμος ὁ Ποιητὴς. Διότι ὁ Καραμπαμπούλας, κάμνει ἕναν πῆδον, μ' ἕνα κουμπιάκι ἀπὸ δέρμα ἵπποποτάμου στὸ χέρι, καὶ χειροτονεῖ τὸν ἐλλογιμώτατον Ποιητὴν του, καὶ τὸν κάνει τοῦ ἀλατιοῦ, ἐνῶ ἀπὸ τὸ στόμα του βγαίνουν ἀφροὶ ἀνακατωμένοι μὲ κάτι ἀλλόκοτα λόγια: Σοῦβλα!... καπαμὰ μὲ μπανά-
νες... κεφτεδάκια... τὸ κεφάλι πα-
τσά... σηρότια φρικασέ... κτλ. κτλ.

Μὲ αὐτὴν τὴν γυμναστικὴν, ἐπραυ-
θησαν λιγάκι τὰ νεῦρα τοῦ Καραμπα-
μπούλα. Πηγαίνει καὶ κάθεται εἰς τὸν
θρόνον του, καὶ ἀνασάινει εὐχαριστη-
μένος. Ἐχει ξεθυμάνῃ πιά.

Ἄν ἐρωτᾶτε γιὰ τὸν Ἰταμπῆ, αὐ-
τὸς πλέει εἰς τὴν εὐτυχίαν... Κάμνει
ἄνευρα χρυσά... Νά! θὰ τὸν φάγῃ τῶ-
ρα, τὸν ἀντίζηλόν του, αὐτὸν τὸν
ἐλσεινὸν ποιητὴν, ποῦ ἤθελε νὰ γίνῃ
πρωθυπουργός. Πρωθυπουργός θὰ γίνῃ
ὁ τοιμπουκοκράτης... Τί καλά!

(Ἐπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Η ΦΑΝΤΑΣΜΕΝΗ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΓΙΟ ΕΜΙΛΕ ΡΕΟΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β' (Συνέχεια)

Ἡ Ἀνδρέα ὁμως εἶχεν ἀκούσῃ τὴν
ἐρώτησιν τῆς Παυλίνας καὶ τὴν ἀπάν-
τησιν τοῦ Γάστωτος. Καὶ συνεπέρανε
ἀπὸ αὐτὸ ὅτι ἦτο πτωχὸς ὁ ἐξάδελφός
της... Διότι—τί περίεργον, ἀλήθεια!

— ἂν καὶ ἐφαίνετο ὅτι τὸ ἀπέκρουε, δὲν
ἀμφέβαλλεν ὁμως ὅτι ἦτο πράγματι
ἐξάδελφός της τὸ ἄλλο πρόσωπον ποῦ τὸ
ἔλεγε ἐπι-
σης Ἀνδρέαν
τὸ ἄγορι.

Ἐσκέφθη
τότε τὸν πα-
τέρα της. Πί-
σαν θὰ ἦτο
εὐτυχής, ἀμὰ
ἤκουεν ὅτι ὁ-
πῆρχε καὶ ἄ-
λλος Δεβου-
σού, τὸν ὅποιον
θὰ ἤμποροῦ-
σε ν' ἀφήσῃ
διάδοχον εἰς
τὰς ἐπιχειρή-
σεις του!

«Καὶ χειροτονεῖ τὸν ἐλλογιμώτα-
τον Ποιητὴν του...» (Σελ. 36)

μέσως ἄλλο, ἐγωιστικώτερον, αἰσθημα-
ῖον ἢ ἀμαρῶδες τὴν πρώτῃν ἐκείνην
ὁρμὴν τῆς καρδίας, καὶ ἤρχισε νὰ ἐλ-
πίξῃ πάλιν, ὅτι παρ' ὅλα τὰ φαινόμενα,
αὐτὸς ὁ Ἀνδρέας Δεβουσύ δὲν τῆς ἦτο
ἀπολύτως τίποτε.

Κατὰ τὸ τέλος τοῦ προδεδειγνοῦ, ἡ
Παυλίνα, ἡ ὁποία ἀφορμὴν ἤθελε νὰ
ξαναρχίσῃ τὸ προσφιλές της θέμα,
ἐπλησίασε τὴν νέαν ξένην.

— Πολλὲς φορές σὰς ἐλυπηθήκαμε...
τῆς εἶπε μὲ τὴν γλυκύτεραν τῆς φωνήν.
— Μ' ἐλυπηθήκατε! ἐφώνασε μὲ
ἀπορίαν ἡ Ἀνδρέα.

— Ναι, θὰ ἔχετε τόση μοναξιά, χω-
ρὶς ἀδελφός, χωρὶς ἀδελφή! Ἡ Λαύρα
Ρεμβάλ μὰς ἔχει κἀνὴν λόγο γιὰ σὰς.
Τὴν γνωρίζετε; Εἶνε τόσο καλὴ, τί-
σον εὐγενεὶά κόρη!

— Δὲν τὴν γνωρίζω, ἀπήντησεν ἡ
Ἀνδρέα. Ἐκτὸς τούτου, εἶνε πολὺ πτω-
χὴ! δὲν ἔχω καμμίαν διάθεσιν νὰ τὴν
γνωρίσω.

Ἦλθε τώρα ἡ σειρά τῆς Παυλίνας ν'
ἀπορήσῃ:

— Πῶς; ἐπειδὴ εἶνε πτωχὴ; Καὶ
τί πειράζει ποῦ εἶνε πτωχὴ;

— Καὶ ἔπειτα, ἡ κυρία Ρεμβάλ εἶνε
δασκάλισσά μου, παρετήρησεν ἡ Ἀν-
δρέα, μὲ πολὺ περιφρονητικὴν ἔκφρασιν
εἰς τὴν φωνήν της.

— Ὅμοιωθὲν ὅτι δὲν ἐνοοῖ.

— Καὶ ὁμως εἶνε ἀπλούστατον τὸ
πράγμα! ἀφοῦ ἡ μητέρα εἶνε εἰς τὴν ὑ-
πηρεσίαν μου, ἡ κόρη δὲν εἴμπορεῖ νὰ
εἶνε φίλη μου.

Καθὼς ἐπρόφερον αὐτὰς τὰς λέξεις,
πειραγμένη, στενοχωρημένη, εἶχεν ὑψώ-
σῃ ἡ Ἀνδρέα τὸν τόνον τῆς φωνῆς της·
καί, ἐπειδὴ συγχρόνως ὁ θόρυβος ἀπὸ τὰ
γέλια καὶ τὰς φλυαρίας εἶχεν ὀλίγον
κοπάσῃ, οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς συν-
δαιτυμόνας ἤκουσαν τί εἶπεν.

Ἡ κυρία Γριβιά, μὲ τὴν καλὴν καὶ
δικαίαν καρδίαν της, δὲν ἤμποροῦσε νὰ
πιστεῖσῃ τ' αὐτιά της. Ἐδυσκολεύετο νὰ
φαντασθῆ ὅτι ἡ Ἀνδρέα, ἡ ὁποία ἐτίμα-
ζε τόσο ἡσυχὰ μὲ τὴν ἀκραν τῶν δα-
κτύλων της τὰ ψίχουλα ποῦ εἶχαν πέσῃ
εἰς τὸ φόρεμά της, εἶχε πράγματι τὸν
σκοπὸν νὰ εἰπῇ ὅτι εἶπεν, ἡ τοῦλάχισ-
τόν ὅτι τὸ ἐσκέπτετο.

Ὅσον διὰ τοὺς καλεσμένους, αὐτοὶ ὅ-
λοι ἐγνώριζαν καὶ ἀγαποῦσαν τὴν μικρὰν
Λαύραν καὶ δὲν ἤμποροῦσαν παρὰ ν' ἀ-
γανακτήσουσιν διὰ τὴν γελοίαν ὑπεροφίαν,
μὲ τὴν ὁποίαν ὠμίλησε δι' αὐτὴν ἡ δεσπο-
νὶς Δεβουσύ. Ἀπὸ ὅλων ἐκεῖνον τὸν μικρό-
κοσμον, ὁ Γάστωτος ἦτο ὁ ζωηρότερον αἰ-
σθανθεὶς τὴν ὑβρίν, ποῦ ἔγινεν εἰς τὴν κοι-
νήν των φίλην, καὶ ἐψιθύρισε διὰ λογα-
ριασμὸν τῆς φαντασμένης καὶ ἀνοήτου
κόρης μερικὰ λόγια. Δὲν τὰ ἤκουσε μὲν
ἐκείνη ἀλλὰ δὲν ὠμοίαζαν διόλου πρὸς
φίλοφρονήματα...

Ἄν ἐρωτᾶτε διὰ τὴν Ἀνδρέαν, αὐτὴ
δὲν συνηθάνθη ἀρετὰ τὴν ἀξιοθερη-
τον ἐντύπωσιν, τὴν ὁποίαν τὰ ἄνοστα
ἐκεῖνα λόγια της εἶχαν κάμῃ εἰς τὸ ἀ-
κρατῆριόν της. Ἀφοῦ τὸ προδεδειγνὸν
ἐπῆρε τέλος, ἰεκοῦμβωσε τὰ
γάντια της μὲ φαινομενικὴν
ἀταραξίαν, κατόπιν δὲ ἐση-
κώθη διὰ νὰ φύγῃ.

— Νὰ σὰς ξαναδοῦμε, δε-
σποινίς, — τὴν ἔχαιρέτησε μὲ

«Ἡ Σολάντζε ἔκαμε καθήκοντα οἰκοδεσποινίς...» (Σελ. 29, στ. γ')

δυσθυμον τόνον ὁ Γάστωτος, ὀρθιος κοντὰ
στὴν μητέρα του· θὰ εἶσθε βέβαια εὐχα-
ριστημένη ποῦ φεύγετε, ἀφοῦ δὲν εἶνε δυ-
νατὸν νὰ τὰ ταιριάξετε μαζί μας...

Ἡ Ἀνδρέα τὸν ἐκτύπησε μὲ ἐρωτη-
ματικὸν ὄψος, ἐρριψεν ἔπειτα ταχὺ βλέμ-
μα εἰς τὰ ἄλλα παιδιά, καὶ μὴ βλέπου-
σα παντοῦ παρὰ κατεβασμένα μούτρα,
ἀντελήφθη καθαρά, ἂν καὶ ὄχι πολὺ κα-
λακευτικὰ διὰ τὸν ἑαυτὸν της, ὅτι εἶχε
κίνησῃ τὸν χόλον των.

— Αἱ εἶπε μὲ ἕνα περιφρονητικὸν
μορφασμὸν, καὶ ὁ λόγος εἶνε αὐτὸ ποῦ
εἶπα διὰ τὴν Λαύραν Ρεμβάλ;

— Δὲν μὰς ἐλύπησεν αὐτὸ ποῦ εἶ-
πατε, ἀπήντησεν ἡ κυρία Γριβιά, ἐνῶ
μὲ τὴν παλάμην της ἐσταματοῦσεν εἰς
τὰ χεῖλη τοῦ υἱοῦ της τὰ προσβλητικὰ
λόγια, ποῦ ἦσαν ἔτοιμα νὰ ἐκτραγοῦν
αὐτὸ ποῦ μὰς θλίβει εἶνε ὅτι ἰδέαι τόσο
ταπεινὰ καὶ ἐλσεινὰ, τόσο δυσάρεστοι
διὰ σὰς καὶ τόσο ἀποτοὶ διὰ μίαν ἀπὸ
τὰς φίλας μας, κατέρωθσαν νὰ εὑρουν
θέσιν εἰς τὴν καρδίαν σας. Ἄν ἐγνωρί-
ζατε πόσον ἀνόητη καὶ πρόστυχη φαίνε-
σθε, ὅταν ὠμίλητε μ' αὐτὸν τὸν τρόπον,
θὰ μὰς ἐκάμνατε τὴν χάριν νὰ μὴ μὰς
ἐνοχλήσετε μὲ αὐτὰς τὰς σκέψεις σας.

Αὐτὴ ἡ ἐπιτίμησις, ἡ τόσο τραχεῖα
δοσὸν καὶ δικαία, ἔκαμε τὰ μάγουλα της

Ἀνδρέας νὰ γίνουιν κόκκινα ὡς παπα-
ροῦνες.

— Δὲν θέλω πιά οὔτε στιγμὴν νὰ μεί-
νω ἔδῳ, γιὰ νὰ μὲ προσβάλλουν ἔτσι!
Εἶσθε ἀγυπόφορη, κυρία μου! ποτὲ πιά
δὲν θὰ ξαναπα-
τήσω σπῆτι σας!

ἐφώνασε ἔχωρὶς
νὰ πάρῃ τὴν ἀ-
ναποτήντης. Καὶ
ἀνακουφισμὲν ἦ
μὲ αὐτὴν τὴν ἀ-
θάδειαν της, ἀ-
πεμακρόνηθ μὲ
σπασμωδικὸν βῆ-
μα, κρατοῦσα ἀ-
γερώχως ὑψηλά
τὴν κεφαλὴν.

Εἶχε βεβαίως
τὴν συναίσθησιν
ὅτι ἔκαμε τα-
πεινωτικὴν ἐξο-
δον ἀπὸ ἐκεῖνο
τὸ σπῆτι καὶ ὅτι,
ἀπ' ἀρχῆς μέχρι
τέλους, ἡ ἐπί-
σκεψίς της ἦτο
μία οἰκτρά ἀπο-
τυχία! ἀλλὰ, ἂν-
τι νὰ κατηγο-
ρήσῃ τὸν ἑαυτὸν
της διὰ τὰ διά-
φορα ἐπεισόδια,
μὲ τὰ ὁποῖα ἐση-
μειώθη ἡ παρου-
σία της εἰς τῆς κυρίας Γριβιά, ἦτο πῦρ
καὶ μανία ἐναντίον ὅλων τῶν μαρτύρων
τῆς τελικῆς σκηνῆς, ἡ ὁποία τόσο
ἐπληγῶσε τὴν φιλαυτίαν της...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'
Ο ΠΟΝΗΛΑΤΗΣ

Ἡ Ἀνδρέα ἀνέβη εἰς τὸ ἀμάξι της
φοβερά συγχυσμένη. Ἦτο μὲ ὅλους θυ-
ρωμένῃ μὲ τὴν κυρίαν Δὲ Λόρτζ, διότι
τὴν ἐπειράζε μὲ τὰ εἰρωνικά της γέλια
μὲ τὴν κυρίαν Γριβιά, διότι ἐτόλμησε
νὰ ἐπικρίνῃ τὴν διαγωγὴν της καὶ νὰ
τὴν ἐπιπλήξῃ καὶ, πράγμα περίεργον!
ἦτο ἀκόμη περισσότερον ὀργι-
σμένη μὲ τὴν Λαύραν Ρεμ-
βάλ, τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα, ρι-
φθὲν ἔτσι εἰς τὴν τύχην, εἶχε
γίνῃ ἀφορμὴ, χωρὶς νὰ ἔχη
εἰδῆσιν ἐκείνη, νὰ δοθῇ εἰς
τὴν Ἀνδρέαν ἀπὸ τὴν οἰκοδέ-
σποιναν τὸ αὐστηρὸν ἐκεῖνο
μᾶθημα τῆς καλῆς συμπερι-
φορᾶς.

Ἐνῶ τὴν ἀπεμᾶκρυναν ἀπὸ
ἐκεῖ μὲ καλπασμὸν τὰ δύο ἄ-
λογα, αὐτὴ ἔβραζε μέσα της
καὶ ἔκαμνε σχέδια ἐκδικη-
σεως...

Ἐξαφνα ἠκούσθησαν φωναὶ

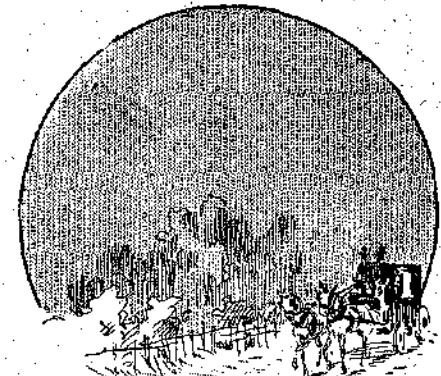
ἀπὸ τοῦ δρόμου, καὶ ἕνας ἐφηβος, ἕως δε-
καπέντε ἐτῶν, ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν ἀκραν
ἐνὸς σωροῦ πετρῶν καὶ ἐπροχώρησε, κού-
τσα-κούτσα, μὲ ὕψος πολὺ στενοχωρη-
μένον. Ἦτο βουτηγμένος εἰς τὴν σά-
κην τὸ πανταλόνι του ἦτο σχισμένον
εἰς τὰ γόνατα· εἰς τὸ χεῖλος τοῦ δρόμου
ἦτο πεσμένοι ἕνα ποδήλατον μὲ στρα-
τωμένα τὰ ὑποπόδια. Καθ' ὅλα τὰ φαι-
νόμενα ὁ νέος ποδηλάτης εἶχε πάθῃ κᾶ-
ποιο δυστύχημα.

Ἄμὰ εἶδε τὸ ἀμάξι νὰ πλησιάξῃ
κοντὰ του, ἔβγαλεν εὐγενῶς τὸ κα-
σκέττο του καὶ ἔχαιρέτισε τὴν Ἀνδρέαν,
ἡ ὁποία μόλις καὶ μετὰ βίας κατεδέχθη
νὰ χαμηλώσῃ ἐπάνω του τὰ βλέμματά
της. Ὁ ποδηλάτης ὁμως ἀπετάθη πρὸς
τὸν ἀμαξῶν:

— Ἦμπορεῖτε, σὰς παρακαλῶ, νὰ μοῦ
εἰπῆτε, ποῦ εὕρισκομαι κοντήτερα αὐ-
τὴν τὴν στιγμὴν; πρὸς τὴν Λεπτοκα-
ρυὰν ἢ πρὸς τὴν Τουρέττην; διότι μὲ τὸ
κακὸ ποῦ ἔπαθα ἀπὸ αὐτὸ τὸ πείσιμο,
ἤθελα νὰ κάμω ὅσον τὸ δυνατόν ὀλιγώ-
τερον δρόμον.

— Ὡ! εἰμαστέ πολὺ κοντήτερα πρὸς
τὴν Λεπτοκαρυὰν, ἀπήντησεν ὁ ἡνιο-
χος ὁ πύργος ἀπέγει ἐνάμισιν χιλιόμε-
τρον περίπου, ἐνῶ εἶνε τρία σχεδὸν ἀπὸ
ἔδῳ ὡς τὴν Τουρέττην.

Ἡ φυσιογνωμία τοῦ ἐφήβου ἐξέφρασε
κάποια δυσἀρεσίαν. Ἐβόεισε σοβαρῶς
τὴν κεφαλὴν, καὶ ἔκαμε τὴν ἀπόφασίντου:
— Ἀφοῦ εἶν' ἔτσι, πᾶν καὶ ἐγὼ στὴν
Λεπτοκαρυὰν! ἀλλὰ αὐτὸ μοῦ χαλᾷ κᾶ-
πως τὰ σχέδια.

«Ὁ νέος ποδηλάτης εἶχε πάθῃ δυστύχημα...» (Σελ. 37.)

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ

— Στην Λεπτοκαρυά; Και τί δου-
λειά έχετε σεις στην Λεπτοκαρυά; η
ρώτησεν η Ανδρέα, με τρυφονό τονον,
λαιδάουσα μερος εις την συνομιλίαν.

Της ειχε κακοφρανή, διότι την έσταμά-
τησαν έτσι εις το μέσον του δρόμου, και
δεν ελάμβανε καν τον κόπον να όμιλήσῃ
εύγενως εις τον νέον ξένον, όπως έχο-
μεν καθήκον να κάμνωμεν προς οιονδή-
ποτε, πλούσιον η πτωχόν, ισχυρόν η ά-
σημόν, ο όποιος έρχεται και μας όμιλεί
με εύγενή τρόπον.

Τα γαλανά και όλόφεγγα μάτια του
άγνώστου ύψώθησαν με έκφρασιν εκ-
πληξείως προς την δεσποινίδα. Δεν τον
έκαμε ν' άπορήσῃ η έρώτησίς της, η
διόλου ύποχρεωτική, άλλ' ο τόνος, με
τον όποιον ειχε γίνη διότι η Ανδρέα
την ειχε προσφέρῃ με μίαν περιφρόνησιν,
η όποια έδεικνυε χυδαίότερον τον άπότο-
μον και άγροίκον τρόπον της έρωτήσεως.

Ο ποδηλάτης την εκύτταζε καλά κατά
πρόσωπον, και έφάνη ότι έπερίμενον η
να έκπρασθή η Ανδρέα όλλίγον υπερε-
πέστερα η να έξηγήσῃ τι ήθελε να ειπῆ.

Υπό το ειλικρινές και έπίμονον
βλέμμα του νεαρού ξένου, η φαντασμένη
τά έλασεν, εδάμασθη, και η άλαζονεία
της ήλθεν εις την άκμην να καταθέσῃ
τά όπλα.

— Διότι, ξεύρετε, — έτραύλισεν, —
εγώ, με τον πατέρα μου, είμαι η ίδιο-
κλήτρια του πύργου της Λεπτοκαρυάς·
έχω λοιπόν το δικαίωμα να μάθω τί...

Έκείνος δεν την άφησε να τελειώσῃ.
— Άλήθεια; Μά τότε έσαι είσθε
η δεσποινίς Δεβουσύ! έβόναζεν ο πο-
δηλάτης, ενώ το πρόσωπόν του εγέμιζεν
άπο φαιδρότητα. Τί καλή τύχη, να σας
συναντήσω! Διότι κ' εγώ λέγομαι Δε-
βουσύ, και είμαι εζάδελφός σας.

(Έπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΚΚΙΑΣ

ΤΟ ΑΛΦΑΒΗΤΟΝ

Αλφα, Βήτα, Φι και Χι
το άρνάκι το παχύ,
Γάμα, Δέλτα, Τού και Ψι
θα το βάλα σ'ό ταφι,
Ζήτα, Ητα, Θήτα, Γιώτα
— έπειτά; Α μην έρώτα...
Έμφλον και τόρα Σι
ούτε άλλος, ούτε συ,
Ο μικρό και Ω μεγάλο
εις το φούργο θα το βάλω,
Κάππα, Λάμβδα, Πι και Μι
θα ηρθῆ σ'ε μιά στιγμή,
Υψιλον, Ει, Νι, και Ρω
και θα φάγω να χαρώ,
Γιατί βλέπεις 'στό νερό
Εσφωρά πάφα και τό βήτα
κι' όλα τάλλα γραμάματα
Δώσε μου λοιπόν και πήτα,
πάρε μου και προμάματα.

ΦΑΚ

Τί ώραίος γέρος πού ήτο ο κύριος
Παύλος, ο άπόστρατος ταγματάρχης,
μ' όλα τα έβδουμήντα χρόνια του! Το
βλέμμα του ήτο τόνον καθαρόν και γα-
λήνιον, ώστε έβλεπεσ άμέσως ότι καμ-
μία ανάμνησις κακή δεν το έθόλωνε,
καμμία κακή πράξις δεν εδάρυνεν εις
την συνείδησίν του. Έμνευ εις την
έξοχήν, και τα έγγονάκι του έπήγαι-
ναν συχνά, τας έόρτας και τας διακο-
πάς, κ' έμευαν μαζί του...

Ένα πρωί, κατά τα μέσα του Σε-
πτεμβρίου, ο παππούς ειχε πολλήν έρ-
γασίαν εις τον κήπον. Έσκαπτε μόνος
του δια να προετοιμάσῃ το μέρος, όπου
ειχε σκοπόν να φυτεύσῃ μερικά νέα όπω-
ροφόρα δένδρα και συγχρόνως, επέβλεπε
τούς εργάτας, οι όποιοι ισόπέδωναν ένα
κομμάτι γέσου γῆς, το όποιον ήθελε
να προσθέσῃ εις τον καλλιεργημένον
κῆπόν του. Έξαφνα ο Λεωνίδας, ένας
άπο τούς έγγονους του, ήλθε να τον
εύρῃ. Έπήδησεν εις τον λαμόν του
παππού, τον έφίλησε και του ειπε κα-
λημέρα.

— Έσκηώθηκες κ' όλα, παληκα-
ράκι μου! ειπεν ο παππούς κ' εγώ, για
να σε ανταμείψω, θα σου κόψω άπο την
κληματαριά ένα φρεμο τσαμπί, άπο έ-
κείνα πού σ' άρέσουν!

Ο μικρός έπήρε το τσαμπί και ήρ-
χισε να τον τρώγῃ με πολλήν όρεσιν.

— Ω! εύχαριστώ, παππού! ποτέ μου
δεν έφαγα τόσο ώρατο σταφύλι.

Κ' έπήγε κατόπιν του παππού εις το
μέρος της εργασίας. Έπειτα άπο όλί-
γας στιγμάς, ήρώτησε:

— Γιατί, παππού, φυτεύεις κι' άλλα
δένδρα;

— Μά, για να στολίσω τον κήπο,
και για να κάμνω φρούτα.

— Μου φαίνεται, παππού, πως άδικα
κοπιάζεις τόσο πολύ...

— Τί έννοεις μ' αυτό;

— Νά... δηλαδή...

— Έλα λοιπόν... έξηγήσου!

— Παππού δεν ξέρω πως να το
πώ... άπήνησε το άγόρι, κατακόκκινον
άπο την στενοχωρίαν του.

— Άς σε βοηθήσω λοιπόν εγώ...
Βλέπεις ότι είμαι γέρος, και φαντάζεσαι
ότι δεν θα δοκιμάσω ποτέ τα φρούτα πού
θα κάμνω αυτά τα δένδρα, και ποτέ δεν
θα έλθω να καθίσω εις την σκιάν των.
Και έχεις δίκαιον...

της έλαμψαν με τόσην έπιθυμίαν, ώστε
ο Λεωνίδας της το έδωσεν άμέσως...

— Άν ο πατέρας μου δεν εφύτευε
τον κήπον, έξοκολούθησεν ο ταγματάρ-
χης, δεν θα είχα εγώ σήμερα ούτε την
δρασιά του, ούτε τούς καρπούς του, ούτε
τα εισοδήματά του...

— Και όμως, παππού, μου φαίνεται
άπλουτερον, να μη φροντίξῃ ο καθένας
παρά δια τον εαυτόν του.

— Γιατί λοιπόν έδωκες και συ το
τσαμπί σου στην αδελφοπούλά σου;

— Γιατί την είδα, πού τόσο το έλα-
χτάρισε, ώστε περισσότερο μ' εύχαρί-
στησε να την βλέπω να τρώγῃ, παρά
να το φάγω εγώ ο ίδιος...

— Κ' εγώ, παιδάκι μου, αισθάνομαι
μεγάλην εύχαρίστησιν, όταν συλλογίζω-
μαι ότι, μίαν ήμέραν, έσαι και τα
παιδιά σας θα χαρήτε τα δένδρα πού
φυτεύω, και θα φάτε τούς καρπούς των.

Αυτή η εύχαρίστησις εινε παλύ μεγα-
λητέρα, παρά αν τα εφύτευα δια τον
εαυτόν μου.

— Α! τώρα καταλαβαίνω.
— Βλέπεις, μικρέ μου; έπρόσθεσε
με μελαγχολικόν τόνον ο παππούς· όλα
περνούν, όλα σβύνουν και χάνονται εις
αυτόν τον κόσμον, και μόνον μία χαρά
διατηρείται έως το τέλος, η χαρά πού
αισθάνεται ο άνθρωπος, όταν σκορπίξῃ
την εύτυχίαν τριγύρω του. Αυτή η χαρά
ύπάρχει εις όλες τας ηλικίας, και εις
την ιδιικήν μου ηλικίαν αυτή μόνη κά-
μνει την ζωήν καλήν και ύποσπερήν...

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΙΓΙΟΣ

ΟΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ

Η βασίλισσα και η χωριατοπούλα
Ίδου και εν άλλα ανέκδοτον, σχετιζόμε-
νον με την παιδικήν ηλικίαν της βασιλείσεως
Βελεμίνας της Όλλανδίας.

Όταν έμειναν εις την έξοχήν, η μητέρα
της, η βασιλομήτωρ Έμμα, ειχεν έπίτηδες
επιτρέψῃ εις την κόρην της να βλέπῃ και
να όμιλῃ με τα παιδάκια όλων των κοινω-
νικων τάξεων, και η Βελεμίνα τότε έπασσε
στενάς φιλικάς σχέσεις με μίαν μικράν χω-
ριατοπούλαν της ηλικίας της. Μίαν ήμέραν
επήγαινε περίπατον με μίαν άπο τας διδο-
σκαλίσεσ της, η όποια δεν εγνώριζε τας
ιδέας της βασιλομήτορος εις αυτό το ζῆ-
τημα, και δι' αυτό άπηγόρευσεν εις την μα-
θήτριαν της, όχι μόνον να όμιλήσῃ με τα
χωριατόπουλα, άλλ' ούτε καν να γυρίσῃ να
τά κυττάξῃ. Η μικρά βασίλισσα όηήκου-
σεν άλλ' όταν έπέστρεψαν εις το σπίτι, ήτο
τόσον πικραμένη μ' έκείνην την διαταγήν,
ώστε εκάθεσ και έγραψε ένα γράμμα προς
την χωρικὴν φίλην της, δια να της έξη-
γήσῃ πως εκείνη η «κακία» δασκαλίσα
την ειχεν αναγκάσῃ να περάσῃ κοντά της,
χωρίς καν να δείξῃ ότι την ανεγνώρισεν.

— Σου τα γράφω αυτά — έλεγεν εις το τέ-
λος το γράμμα — διότι θέλω να έννοήσῃς ότι
άγαπῶ εζ' ίσου όλον τον λαόν μου, και ότι
δεν είμαι καμμία φαντασμένη, ώστε να μη
σε καταδέχωμαι. Άφοῦ όμως με έποχεσά-
νον να μη σου ξαναμιλήσω, σου έσκαλεύω
κ' εγώ, ετι έχω...

— Δέν τα φυτεύω όμως κ' εγώ, μι-
κρέ μου, δια τον εαυτόν μου.

Έκείνην την στιγμήν, η Μάρθα, η
αδελφή του Λεωνίδα, έτρεψε να καλη-
μερίσῃ τον παππού. Είδε το σταφύλι εις
τά χέρια του αδελφού της και τα μάτιά

Και εγέμισε τον φάκελλον με δυα χρι-
ματα ειχε ίδια της.

Ένωσεται ότι η μητέρα της, άμα έμαθε
τα διατρέξαντα, έδωκε σαρφεις διαταγας να
μην έμποδίσουν πλέον την Βελεμίναν εις
τις σχέσεις της με τον «λαόν της», τούλα-
χιστον με τα κορίτσια της ηλικίας της,
οιασδήποτε τάξεως, δασκίς παρακαλίστο
η καταλληλος περιστασις.

Μια πολιτική απάντησις
Ο λόρδος Πάλμερστον, ένας άπο τούς
έξοχότερους Άγγλους πολιτικούς του πα-
ρελθόντος αιώνος, ειπυε να εύρη, εις μίαν
έκλογικὴν περιοδείαν του, ένα άπρόοπτον
πολιτικόν συζητητήν. Είχε συγκαλέσῃ εις
συλλαλητήριον τούς έκλογους ενός δήμου
και ήρχισε ν' αναπτύσῃ εις αὐτούς το πρό-
γραμμά του, όταν εξαφνα ένας τολμηρότα-
τος νέος, δεκαπέντε έως δεκαέξ' ετών, έση-
κόθη και έζητήσε την άδειαν ν' άπαυθύνῃ
εις τον ρήτορα μερικάς έρωτήσεις.

Τό ακροατήριον έμνευν έκπληκτον με
την τόλμην του μικρού· άλλ' ο παλαίμα-
χος πολιτευτής δεν έδειξεν ούτε έκπληξην
ούτε καμμίαν στενοχωρίαν. Άπαθείστατα
και σοβαρώτατα άπήνησεν εις όλες τας
έρωτήσεις, μίαν προς μίαν, και, όταν ο νε-
ρός πολιτικολόγος έτελειώσε:

— Τώρα, νές μου, του ειπε, δύναμαι κ'
εγώ να λάβω το θάρρος να σας κάμω μίαν
έρωτησιν;

— Ω! βεβαίως, λόρδε μου, βεβαίωτατα!
ότι έρωτήσαν θέλετε! — άπήνησος προθυμό-
τατα ο νέος.

— Σας εύχαριστώ... Τολμῶ λοιπόν να
σας έρωτήσω: το ξέρει η μαμά σας πως
λείπει αυτήν την ώραν άπο το σπίτι; — η
ρώτησε με όλον το σοβαρόν του ο λόρδος.

Φαντάζεσθε με τί δημοφρονίαν άπέ γέλια
του ακροατήριου έτραπή εις φυγήν ο μικρός
πολιτικολόγος! Ίσως όμως εινε και αυτός
τόρα κανένας άπο τούς διαπραπεις ρήτορας
του άγγλικού κοινοβουλίου...

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Η Έλενίτσα: — Ήθελα να μ' αγοράσῃς
μιά μικροδία αδελφή,
Όταν κ' εκείνη όπου έχει
η ζαδέληφ μου Φιφή...

Η μαμά: — Πές μου πρώτα τι την θέλεις,
κ' εύχαριστως σου την πέρνω.

Η Έλενίτσα: — Θέλει ρώτημα, μαμάκα;
Καλέ να! για να την δέρνω!
Έσπάλη του του Ζήτω η Έλλάς [ΕΕ]

Η μαμά:
— Πώ! πώ! τι ρούχα εινε αυτά, καλέ;
Πούν' τα χρυσά κουμπιά πού σουχα;

Ο Τάκης σοβαρώτατος:
— Τα ρούχα δεν τιμούν τον άνθρωπο,
Ο άνθρωπος τιμᾷ τα ρούχα.

Έσπάλη άπο του Άμμητου Γεωτοποίου [ΕΕΕ]

Ο διδάσκαλος: — Άν έχης μήλα τέσσαρα
Και εις τον Πάνο δώσης δύο,
Πόσα θα μείνουν, Κούσα;

Ο μαθητής: — Τέσσαρα!
Ο διδάσκαλος: — Μ' άφοῦ θα δώσης τα μισά
[ς τον Πάνο]
Ο μαθητής: — Μά... τέτοια πράγματα εγώ
[κάνω]!

Η ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ της έγγραφής και
της ανανεώσεως δια το 1907, με
δικαίωμα συμμετοχής των έτησίων
συνδρομητών εις το Δελτίον των Δω-
ρων της Διαπλάσεως και εις την διανο-
μήν των όλλίγων ύπολοιπων Μετο-
χών, η όποια έληγε την 15 Δεκεμβρίου,
σταματείται μέχρι της 15 ΙΑΝΟΥΑ-
ΡΙΟΥ. Άλλη σταθάσις δεν θα δοθῇ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ.

ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ

α' Αης-Βασίλης έρχεται άπο την Καισα-
ρεία... Εύχομαι λοιπόν να σας εύρη όλου-
υγείς, και πρό πάντων καλούς, έπιμελείς, εδ-
πειθείς και προθύμους εις την έκπληρωσιν
των καθόντων σας, δια να σας ανταμείψῃ
και αυτός και να σας χαροκοήσῃ με τα φραϊά
του δώρα, τα όποια με τόσην άνυπομονήσιν
περιμένετε...

Και τώρα περιμένο να μου τα γράψετε,
δια να χαρώ μαζί σας κ' εγώ.

Άξιζει νάντιγράψω εδω το σύντομον και
χαριτωμένον γραμματάκι του Έθνομάρτυ-
ρος: «Είθε η πρώτη φορά—μου γράφει—πού
λαιδώνω μέρος εις την κίνησιν του περιοδι-
κού σου, κινήσιν εις την όποιαν τόσοι φίλοι
σου μάχονται και ιδρώνουν δια να παρέχουν
την καλλίτεραν σιλίδα εις τούς άλλους, τούς
συναπλους... Προτίνω λοιπόν να μου έγκρι-
νῃς το ψευδώνυμον Έθνομάρτυς, αν και εινε
όνομα, το όποιον δεν είμπορεί κανείς να έχῃ,
διότι άπαξ θα μαρτυρήσῃ, πως εινε πλέον
δυνατόν να ζῆ;... Άλλ' εγώ δεν είμαρτύρησα
και έχω κάθε δικαίωμα να ζῶ και να δρω με
αυτό το ψευδώνυμον, το όποιον τόσον μου
άρμοζει, όσον ίσως και η Έλληνική Φου-
στανάλλα εις τόν κάτοχον της συνδρομῆς.

Δι' αυτό λοιπόν σε παρακαλώ, άντι τών άρ-
χιών μου, να θέσης τρία θαυμαστικά. Σε
άπαζομαι!!!»

Και κάτι πού δεν το περιμένετε: Μεταξύ
των σημερινών νέων ψευδωνύμων, υπάρχει
εν το όποιον άνηκει... εις ποίον νομίζετε; Είς
ένα Άγγλον ιερέα! Ο ιερές αυτός, φίλος μου
πρό πολλών ετών, εινε έλληνοεπίσκοπος και φιλέλ-
λην, αναγινώσκει δε το περιοδικόν μας με
μεγάλην εύχαρίστησιν, και ίδου ότι τώρα
επέθύμησε να λάβῃ μέρος και εις την κινή-
σιν. Δεν εινε πολύ περίεργον; άλλ' και πολύ
τιμητικόν δια την Διαπλάσιν;

Ίδου και η Λάτρε της Φύσεως, η όποια
έφισε την τριμήνον τεμπελιάν της και μου
γράφει σήμεραν δια να μ' έρωτήσῃ αν γνω-
ρίζω κανέν Ιατρικόν κατά της τεμπελιάς. — Να
μου γράψῃς, φιλάτρη μου, να μου γράψῃς. Σε
βεβαίω ότι εινε το μόνον.

Σου έστία, Ζίνα, τα βραβεία σου και πε-
ριμένο την φωτογραφίαν. Έπεται δια δευτέραν
φοράν εις την ζωήν σου φωτογραφίασ, ε;
Χαίρω πολύ διότι η βράβευσις έγινε αιτία
του εύτυχούς αυτού γεγονότος.

Και μία πολύ εύχαρίστης είδησις: Η αγα-
πητή μου φίλη Ρουμπίνα Ν Ζορζιά, η τό-
σον γνωστή εις τον κύκλον μας υπό το ψευ-
δώνυμον... (ε! δεν ξέρω αν πρέπει να το
φανερύσω), έτέλεσε τούς άραθμούς της με
τόν κ. Ευστάθιον Μαργαρίτην, ύπολοχαγόν
του Πεζικού. Άς δεχθῆ τας εγκάρδιους μη-
τρικάς εύχας μου.

Κατά λάθος, Κοινοβουλευτική σου έγραφα
ότι δεν έλήφθῃ Συλλογή σου, ενώ έλήφθῃ και
μάλιστα εδημοσιεύθη και μία Άσκησις άπο
αυτήν. Μη λησμονήσῃς να σημειώσης πάντοτε,
εις ό,τι μου γράψῃς, και το ψευδώνυμόν σου.

«Άβριο έχομε Άλγεβρα—μου γράφει ο
Λευκοκόμηντος Αιγιαλός.—Τι λαμπρόν και

εύκολον μάθημα... φτού να μην άδασκαθῆ!
Και όμως, αν και δεν χωνεύω την Άλγεβραν,
χθές, όταν ελογάριασα πόσους ψήφους θα πά-
ρω, κατέφυγα εις αυτήν:

$$\chi = 100 \mu\alpha\upsilon\pi\alpha + \psi - \frac{\omega}{\chi}$$

$$\psi + \chi = \frac{2500 \delta\upsilon\pi\rho\alpha}{\chi\psi}$$

$$(ab \cdot 2, 6\gamma \delta) = \frac{\psi}{\chi \mu\alpha\upsilon\pi\alpha\sigma}$$

Ε! όποιος λύσῃ τώρα αυτάς τας εξισώ-
σεις, σίγουρα θα μάθῃ πόσας ψήφους θα πάρῃ
ο Λευκοκόμηντος Αιγιαλός και... θα μᾶς το
γράψῃ.

Τι να γίνῃ, Άνθος της Ίδης! Δεν εινε
δυνατόν όλοι να εινε κοντά μου. Πρέπει λοι-
πόν να έχης όλλίγη ύπομονήν έως να λάβῃς
το φύλλον, άφοῦ διατρέξῃ το διάστημα πού
μάς χωρίζει. Θα μου πῆς ότι έχεις και τον
κ. αδελφόν σου, ο όποιος δεν σου το δίδει,
αν δεν εκτελέσῃ πρώτα όλα του τα θελή-
ματα. Είς αυτόν όμως να ειπῆς έκ μέρους
μου, ότι τον παρακαλώ να μη σε βασανίξῃ.

Όταν τό σπίτι σου κηρυχθῇ έτοιμόρο-
πον, και άναγκασθῆς με μεγάλην βίαν να με-
τακινήσῃς εις άλλο, και εις το νέον σπίτι δεν
υπάρχῃ μανήρ μελίαν, τότε έπιτρέπεται να
μου γράψῃς... με κόκκινην. — Αυτό ακριβώς
έπαθε η φιλάτρη μας Νόρμα, την όποιαν
συγχωρῶ δια την κοκκινογραφίαν και της
εύχομαι με γαίω το καινούργιο σπίτι.

Και τί άλλο είμπορεί να κάμῃ κανείς παρά
ύπομονήν, Σανθῆ Κρητισσοπούλα, όταν εινε
άφορπτος και ύποχρωμένος να κάθεται εις
το κρεβάτι; Χαίρω πού έγινες καλά και
ελπίζω να μου γράψῃς τώρα τακτικά.

Σας ύπενθυμίζω άκόμη μίαν φοράν το
Ήμερολόγιον Σκόκου-Συνοπούλου του
έτους 1907, περί του όποιου σας είπα εις το
1ον φύλλον τα δέοντα. Προσθέτω, ότι όσοι
μάς το παρήγγειλαν ήδη και το έλασαν, κυ-
ριολεκτικώς εινε κατανοησιασμένοι με το
έξοχον αυτό βιβλίον και δεν είεβούρον πως να
μου έκφράσουν τας εύχαριστίας των. Μένουν
άκόμη όλίγα αντίτυπα. Όσοι θέλετε, είμπο-
ρείτε να στείλετε δε. η φρ. πέντε (5) άπ'
εσθείας προς τον κ. Γρηγ. Σενόπουλον, Γρα-
φεϊον Διαπλάσεως. Και θα λάβετε άμέσως το
βιβλίον σας. Άλλά να μην αναβάλλετε, διότι
το Ήμερολόγιον Σκόκου εινε το μόνον
έλληνικόν βιβλίον το όποιον έξαντλήσεται άμέ-
σως, και μάλιστα φέτος πού εινε τόσοσ έται-
ρητικώς ώραίον και παντού γίνεται άναρ-
παστον.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οδδεν ψευδώνυμον εγκρίνεται η άνωσούται αν
δεν συνοδεύεται άπο το δικαίωμασ (φρ. 1.) Τα
εγκρινόμενα η άνωσόμενα ισχύουν μέχρι της 30
Νοεμβρίου 1907. Όσα συνοδεύονται άπο α, άνή-
κουν εις άγόρευ, και δυα άπο κ, εις κορίτσια.

Νέα ψευδώνυμα. Μέλλον Γεωτόνος, α.
(Δ. Γ.) Άνθος της Δόξης, α. (Δ. Γ.) Α-
στρον Έσπερινόν, α. (Α. Β.) Ωκεανός, κ.
(Ε. Σ.) Αστήρ της Ειρήνης, α. (Μ. Γ.)
Φλάμπουρο της Έλευθερίας, κ. (Α. Τ.)
Άσπρο Τριαντάφυλλο, α. (Π. Π. βεβαίως
θα γίνῃ και διαγωνισμός Φωτογραφίας.) Ρο-
δοδάκτυλος Ηώς, α. (Κ. Π. αυτό εζέλεξα
χαίρω πολύ δια την γνωριμίαν) Σανθῆ Κρη-
τισσοπούλα, κ. Σερβανῆ Ναυτοπούλα, κ. (ε-
ύχομαι παραστικά τα ζητηθέντα φυλλάδια
έστειλα.) Κοινηλάτι του Αίγιου, κ. (Δ. Μ.)
Έθνομάρτυς, α. (Π) Ίππότης του Στα-
ρεώματος, α. (Α. Π.) Μακεδόν Άγωνατής,
α. (Α. Ο. Ίδου αυτό πού προτιμᾷς και η
ιδιική μου επιθυμία εινε να μου γράψῃς συχνά.)
Έλπις των Γονέων, α. (Γ. Π.) Βασιλάκι,
κ. Έλληνική Κορδία, α. και Κομρετί, κ.
(Β. Α. Β.)

Ανανεώσεις ψευδώνυμων: Βασιλίσσα τῶν Ἀνθέων, κ. Λάρις τῆς Φύσεως, κ. Ἀδρα τῆς Ἐλευθερίας, κ. Γυμνάσιον Μιτυλήνης, α. Τσιγγαρέλα κ. Κουσιμόδος, α. Ρέμβη, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Προστίθουν μόρον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχυρὸν διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχυρὸν διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηχημένα, δὲν ἠμφοσιδόνται.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νάνταλ-λάξουν: ὁ Νουαγός τοῦ Φαλήρου μὲ τὴν Φιλοπάριδα Ἑλληνοπούλαν, Σπέρτιο, Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα, Κυρίαν Ἀνν με μέλει καὶ Ζήτω ἢ Ἐνωσις — τὸ Ζήτω ἢ Ἑλλάς μὲ τὴν Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα, Ἑλληνικὴ Ἰδέαν, Ζήτω ἢ Ἐνωσις καὶ Ζήτω ἢ Ἐλευθερία — τὸ Ἡρωϊκὸν Ἀρσάδι μὲ τὴν Κορηκίην Ἑλπίδα, Ἡρωϊκὴν Κρήτην, Ἀνθος τῆς Ἰδης, Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα καὶ Ἑθνικὸν Ὀνειρον — ὁ Ἀγγελὸς Ἀγγελιδὲς μὲ τὸν Μαθρον τῆς Βενετίας, Ἀυσταμόνα, Ἀμύητον Γελοτοποιόν, Πικραμένην Καρδουίαν καὶ Ἄσμα τοῦ Ὁρφέως — ἢ Ἐρωτὴ Νερῆλη μὲ τὸ Ζήτω ἢ Ἐλευθερία, Ἀνοξιάτιμο Ἀουλοδιδ, Ἐρημὴν τοῦ Πραξιέλου, Χελιδόνα τῆς Ἐρημῆς καὶ Ἀλδραβάμωνα Φαυτασίαν — ἢ Ὁδὸς τῆς Ἀδης μὲ τὸ Σπέρτιο, Φιλοπάριδα Ἑλληνοπούλαν, Ἑθνικὴν Σημαίαν, Ἀμύητον Γελοτοποιόν καὶ Κυρίαν Σκαρφαλοσίαν — ἢ Φιλόπαρις Ἑλληνοπούλα μὲ τὸ Ἄσμα τοῦ Ὁρφέως, «21», Ἰσχυρὸν τοῦ Πικραμένου, Κωνηγεῖδα Ἀρτεμιν καὶ Ἄσπρον Χρυσάνθεμον — ὁ Δευκοκύμαντος Ἀθωλιός μὲ τὴν Ἐνομημένην Καλλονὴν, Ἑθνικὴν Σημαίαν, Ἑλληνικὴν Ἰδέαν, Ἀθωντιαν Βασιλόπουδα καὶ Ζήτω ἢ Ἑλλάς — ἢ Μακεδονία μὲ τὸν Ὑμνον τῆς Ἐλευθερίας, Ψωμίαι καὶ Παλιὸν Μανδρινὸς Καρδίας — ἢ Μανδρινὸς Φάλαγγ μὲ τὸ Ἑλληνικὸν Σίφος, Ζήτω ἢ Κνωσέλευτος, Ἡρωϊκὴν Κρήτην, Χρυσόμαλλον Πικρατὴν καὶ Ἀδρον τῆς Μακεδονίας — ἢ Ἰσχυρὸς τοῦ Πικραμένου μὲ τὴν Κυρίαν δὲν μὲ Μέλει, Σπέρτιο καὶ Ἑθνικὸν Ὀνειρον.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Ἀριελ, Ἑλληνικὸν Σίφος (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα) Ζήτω ἢ Ἑλλάς (εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας καὶ διὰ τὴν ἰδρυσιν τοῦ νέου Ὀλλογρον, εἰς τὸ ὄπριον εὐχομαί: τὰ βέλειατα) Ζακπῆδα (ἔστειλα ὄτι ἐξήγησας καὶ εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς εὐχάς) Μακεδονίαν (πρέπει νὰ κώμης παρατηρήσεις εἰς τὸν διανομέα, διότι τὸ ἄλλοιον παραδίδεται πάντοτε εἰς τὸ Ταχυδρομικὸν Παρασκευὴν βράδυ ἢ Σάββατον πρῶτ' διατε λοιπὸν νὰ σὸν τὸ φέρουν τὴν Τρίτην) Ἑλληνικὴν Ἰδέαν (τί γράφει ὁ Ὁδηγός; καὶ τί ἔγραφα εἰς τὸ 1ον φύλλον; ὅτι Πνευματικὰς Ἀσκήσεις δὲν δέχομαι πλέον, ἀν δὲν προκηρυχθῇ ὁ νέος Διαγωνισμός ὥστε περιμένει) Ἀντόνομον (εἶνε περιεργόν, διότι τὸ δῶρον σου ἐστὶν ἐλπίς) Ζοφρανὸν Νύκτα (εἰμπορεῖ νὰ στέλλης τὸ ἀντίτιμὸν εἰς γραμματόσημα καὶ εἰς ἐν ἔτος εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ πάρῃ τὸ Ἀθρόον, καὶ εἰς τρία ἔτη νὰ μὴ τὸ πάρῃ αὐτὸ ἐφαρτάται ἀπὸ τὴν ἐπίδοσιν του εἰς τοὺς Διαγωνισμούς) Κρυσάλλιον Σηλίου (εὐχαριστοῦμεν ὅλοι διὰ τὰς εὐχάς) Ρέμβην (σου ἔστειλα τὸν ἈΠάλλον καὶ Μικένν' εὐχομαί νὰ γίνης ἐντελὴς καλὰ) Χιονοσκιαπὴ Ταίγισον, Ἀδρον τῆς Ἐλευθερίας, Ἰσχυρὸν τοῦ Πικραμένου (χαίρω διὰ τὴν καλλιτέρεσιν καὶ εὐχομαί νὰ γίνης τελείως καλὰ) Ἀντόνομον Α. Κ. (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα καὶ μὲ συνεκίνησεν ἡ ἐπιστολὴ σου) Φιλελεύθερον (ὁ ὅποιος εἶνε τώρα κλεισμένος εἰς Ἀλκυόν')

A. I. Π. (εὐχαριστῶ θερμῶς δι' ὅσα ὄρατα μοῦ γράφεις) Χρυσόκομον Νάρκισσον, Γυμνάσιον Μιτυλήνης (κατατάχθης) Σπέρτιο Μοράχο, κτλ.

Εἰς ὄσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 26 Δεκεμβρίου θ' ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δονται μέχρι τῆς 7 Φεβρουαρίου

(Ὁ χρόνος τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦο δὲν νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πολεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φανέλλους, ὧν ἕκαστος παρῆξει 20 φύλλα καὶ τιμὰται φε. 1.)

44. Δεξιγρφος.

Ἐν ὄρυκτον ποῦ τρώγεται
Καὶ ἓνα γράμμα δός μου,
Ἄν θέλης μιὰ χερσόνησο
Νὰ ἴδῃς τοῦ νέου κόσμου.

Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Λαζάρου

45. Συλλαβοθροί.

Τέσσαρα γράμματα ἔγραφα
τῶνα κοντὰ στὸ ἄλλο,
Καὶ εἶδα ὡς ἐκ θαύματος,
Ἄσπεριστὸ μεγάλο.

Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Ἡλεκτριμοῦ Σαινθῆρος

46. Μεταγραμματομῶς.

Θεὰ μεγάλη
Μὲ τὸ κεφάλι.
Ἄλλ' ἂν μ' ἀφίσης
Χωρὶς κεφάλι,
Μιὰ νῆσας εἶμαι
Ὅχι μεγάλη.

Ἐστὴν ἐπὶ τῆς Ἀδης τῆς Ἑλλάδος

47. Ἀναγραμματομῶς.

Τὸ φροῦτὸ μου νὰ φάγω καθαρίζω,
Μὰ δίχως μιὰ στικμὴ νὰ τὸ χαρῶ,
Τρυγαίως ἓνα ρῆμα σχηματίζω.
Καὶ μὲν ἔνεός καὶ ἄπορτό.

Ἐστὴν ἐπὶ τῆς Ἑλληνικῆς Φουστανέλλας

48. Πλέγμα Τριγώνων.

α) * * * * *
β) * * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

νεογνόν. Εἰς τὸ β' τρίγωνον, ἄνω ὄρυκτόν, δεξιὰ χώρα τῆς Ἀσίας καὶ ἀριστερὰ ἀρχαία Βασιλίσσα.

Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Αἰθεροῦ Πλάσματος
49. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων.
Φθόγγος + Φθόγγος + Φθόγγος + Ἀριθμητικὸν
Θεὸς + Γράμμα + Ἄθρον = Ἀσθένεια
Φθόγγος + Ἐμφυχον = Ἰερὰ πόλις
Ἄντωνυμία

Ζωγράφος | Κληροῦται | Θεά.
(Τὸ ἄθροισμα τῆς πρώτης ὀριζοντίου γραμμῆς εἶνε ἀρχαῖος ἦρος. Οἱ παράγοντες τῶν τεσσάρων ἄνω λέξεων ἀθροίζονται εἰτα χωριστὰ κατὰ στήλας, καὶ ἀποτελοῦνται αἱ τρεῖς κάτω ζητούμεναι λέξεις.)

Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Κίττινο Ντόμνο
50-51. Συμπλήρωσις φράσεων.

- 1. Κακοῦ — κακόν —
- 2. — καλόν — κακοῦ.

Ἐστὴν ἐπὶ Ἀννίβα τοῦ Κορηκίου

52. Ἀκροεπιχίς Ἀκροεπιχίδων.

Τῆς πρώτης ὀμάδος τῶν ζητούμενων λέξεων, τὰ ἀρχικὰ ἀποτελοῦν γῶραν τῆς Ἀσίας, τὰ δὲ δεύτερα πόλιν μεγαλονήσου ἀμερικανικῆς.

Τῆς δευτέρας ὀμάδος τῶν ζητούμενων λέξεων, τὰ ἀρχικὰ ἀποτελοῦν ἀράτην, τὰ δὲ δεύτερα πρόσωπον τῆς Ἁγίας Γραφῆς.

Τέλος τῶν οὗτοι σχηματιζομένων τεσσάρων λέξεων τὰρχικὰ ἀποτελοῦν πρόθεσιν, τὰ δὲ δεύτερα ποταμὸν τῆς Ἀσίας.

- Α'. — 1, Διάσημος Ρωμαῖος. 2, Ποιητὴς Λατίνος. 3, Κριτὴς τοῦ Ἄδου. 4, Μία τῶν γραιῶν. 5, Πρόσωπον τῆς Ἁγίας Γραφῆς.
- Β'. — 1, Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης. 2, Βασιλοπούλα. 3, Χρονικὴ διαίρεσις. 4, Ἡμίθεος.

Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Ὀνσίγου τῆς Παριδοῦς
53. Μικτόν.

κν-στλ-αιε-αεε

Ἐστὴν ἐπὶ τῆς Μαργαρίτας Στεφῶ

54. Γρίφος μετ' Ἀκροεπιχίδος.

Πέντε λέξεις θέλεις εἶδῃ
Ἄν τὸν γρίφον τοῦτον λύσῃ
Πᾶρος δὲ τὰ ἀρχικὰ των,
Στρατηγὸν νὰ σχηματίσῃ.

ΚΙΟ + Δ : : τὶ μ' : τὶ 1 σθ 1 τὶ ν' τὶ

Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Δευκοκηνιμένου Αἰγυλιού

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 45.
547. Πυραμὶς (πῦρ, α, μῆς). — 548. Καρπός (Κάρ, πῶς). — 549. Ἰστροία-τρια. — 550. Καρτῖνος.

551. A 552 — 536. 1, Δίχη (H ΚΙΔασις...) 2, ΑΡΤΕΜΙΣ Τῶνη (H ΧΥΤρα...) 3, Ὁρα (ἌΑΡΑν...) 4, Δηῶ (προτιμῶ Ἡ-Δεῖα...) 5, Τσις (ΣΙ-Α ΣΙ ΑΝ Ο Σ ΣΙ ης...) — 557-567. A Λ Διὰ τοῦ Ο: Πόθος νόμος, πόρος, φόνος.

δοῖος. Διὰ τοῦ Τ: Τόπος, κόμος, πότος, τόρος, τόσος. — 568. ΓΝΩΘΙ ΣΑΥΤΟΝ (Γέλων, Νέρον, Ἀκωνία, Θῆβαι, Ἴσοκράτης, Συρακοῦσαι, Ἀγησίλαος, Ὑδρα, Τάρας, Ὀλορος, Νῆσσα.) — 569. Μᾶτε γράμματα νὰ ζήσης καὶ φλοῦρὶ νὰ καζαντήσης. — 576 Ἡ μὲν Ἰστορία διὰ τὰ ἐγκόσμια, ἡ δὲ Φυσικὴ διὰ τὰ σθεράνια (ἔ-μεν εἰς τὸρ-α διὰ τὸ ἐν κος-μια ἰ-δ ἔφ εἰς ἐκ-ι- διὰ τὰ οὐρ-α νῖ α.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις ἄσπῃ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας ἄσπῃ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὄρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ εὐλογεῖται τῶν 10 πληρώνονται ὡς νὰ ζῶνται 10.]

Συλλυπούμεθα ἐγκαρδίως Γλυκὸ Φιλικὸν δι' ἀπίδειαν προσφιλοῦς του πατρός. — Νόρμα, Βασιλλία. (Ζ'—37)

Ἐγκαρδίως εὐχαριστῶ Διπλωμάτην καὶ ἰδιαιτέρως Ἀδιστὴν τοῦ Ἀπείρου καὶ Ὑμνον τῆς Ἐλευθερίας διὰ τὰς εὐχὰς των. — Διακηγῶρος τῆς Νεολαίας. (Ζ'—38)

Στὰς ἐορταζομέναις προσφιλεῖς ἀδελφὰς μου Ναυτοπούλαν τοῦ Μεσολογγίου καὶ Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα εὐχομαί: Μαθου-σάλευα ἔτη εὐτυχῆ. — Γαλανόλευκον Κῆμα. (Ζ'—39)

Α δελφικὰς εὐχὰς, Εὐγενία μου. — Σε φίλῳ, Φιρῆ. (Ζ'—40)

Α νταλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτάρια πανταχόθεν. — Δημητρίος Ε. Μαλανδινός, Πλωμαχίον Μιτυλήνης. (Ζ'—41)

Εὐχαριστῶ θερμῶς Ἀθήνη τῶν Ἑλλιάδων ἐπὶ συγχαρητηρίοις. — Λαοβιακὸν Ἄνθος. (Ζ'—42)